

ԵՐԳ ԳԻՇԵՐՈՒԱՅ. ՄԻՐՈՅ ԵՒ ԼՈՒՍՆԱԿԻ

Գիշերը հով, գիշերը գով,
Դիւթանմ ու երգ մեր սրտում,
Եւ անվրդով երկինքը՝ ծով,
Լուսնակն էր լուռ մատրդում...:

Դիւթանմ ու սէր, երբ լուսնակն էր
Անդուլ հայում մեր վրայ.
Մենք անվաւեր՝ մի մութ ըստուեր...
Միայն ծառեր մեզ վրկայ:

X

Գիշերը հով, գիշերը գով,
Դիւթանմ ու երգ մեր սրտում.
Եւ անվրդով երկինքը՝ ծով,
Լուսնակն էր լուռ մատրդում:

■

Բացուել է գիրքն անցած օրերի,
Իմ առջեւ, այս գիշեր,
Օրերի՝ խոր սիրով ապրում,
Որ սակայն շատ սակաւ կը յիշեմ:

X

Միթէ՞ զո՛ւր է եղել այնքան վիշտ,
Սէր ու յոյս իմ սրտում,
Ի՞նչքան շուտ է անցնում ամէն ինչ,
Օրերի փոշեպատ այս գրքում:

X

Եւ բոլորն անցել են արդէս հով.
Մընացել են միայն,
Անցեալի գերդ ըստուերն անվրդով՝
Հին յոյգեր, ե՛ւ տարտամ ե՛ւ ռնայն:

X

Միթէ՞ զո՛ւր է վառուել արեգակն,
Եւ արիւնն իմ սրտում...
Որ կեանքից մընաց լուկ յիշատակ,
Եւ փոշի եւ մըշուշ այս ցրքում:

X

Մի մո՛ր կեանք, մոր արեւ, մոր աշխարհ,
Ծնու՛մ է դեռ հոգին,
Լուսեղէն էութիւն, լուստոարք
Քարանձաւ եւ ովկեան մաստուրին...:

ՈՒՌԵՆԻՆ

Անտառի մէջ առուի ափին,
 Պերն ուռնին կորաքամակ,
 Ճօնում է հեզ հովի չափին,
 Տխրութիւն ու քաշիծ համակ,
 Ու վար կախած նիւղերն դադար,
 Արտասում է, ամձայն լալիս.
 Շըւում է սիւզը միալար,
 Ու տերեւներն ծափ են տալիս...:
 Իսկ առուակը մեղմ, անդադար,
 Մըմընջում է՝ մի՛ լա՛ր, մի՛ լա՛ր...:

X

Հին անտառում՝ ծառի տակին,
 Խաղում է ջուրն, բըխում յաւէտ,
 Նստած է մ լուռ առուի տակին,
 Կորած նայուածքս հոսանքի հետ,
 Սակայն յոյզեր, տարտամ, տրտմւմ,
 Հին վերքեր են բացել սրտումս...:
 «Ուռնու պէս պերն ու դալար
 Կար մի էակ», բայց անդադար
 Առուակը մեղմ ու միապար
 Մըմընջում է՝ մի՛ լար, մի՛ լար:

Փայիզ 1938

Թ. ԿՈՍՏԱՆԴԻՆԱՆ

